

gyndte med at lade være at fremme den ordinære Finantslov, og hvad var saa Følgen af denne Udvikling med disse Surrogater, som man nu engang var kommen ind paa? Det var, at saa fortjante man med at forlænge den midlertidige Finantslov Mæret ud. Det var det første Exempel, der var givet, og jeg vil sige, at ligesom det første Initiativ til den midlertidige Finantslov er taget af Folkethingets Finantsudvalg, saaledes er ogsaa Stødet til, at vi have levet Mæret rundt paa midlertidige Finantslove, netop ogsaa kommet fra det andet Thing, og saa har dette Exempel fundet Efterlignere. Derpaa kom vi til 1881—82, og saa valgte Regjeringen at følge den Vej, som engang var anvist, at forlænge de midlertidige Finantslove, og saa levede vi Mæret rundt paa dem. Ja, se saaledes er Udviklingen gaaet frem! Efter at vi i en lang Mærskelse fra Grundlovens Tid have fastholdt de Grundsætninger, som netop vi have udtalt i Betænkningen, at man regelmæssig skal have sin Finantslov fordig den 1ste April, og at der under ordinære Forhold ikke bliver Tale om nogen saadan Døvnepude som en midlertidig Finantslov, men at det kun er, naar extraordinære Nøds-tilfælde foreligge, at der kan være Tale om at ty dertil, ere vi efterhaanden komne saa vidt Gang efter Gang længere og længere bort fra Grundloven og længere og længere bort fra den fornuftige Ordning, at vi nu have levet Mæret igjennem paa Surrogater. En saadan Udvikling kan jo gaa frem, det ene Led føies til det andet, ligesom umærkelig Bølge efter Bølge, uden at man ser, at man er drevet helt ud paa det vildene Hav; men saa kommer der en Begivenhed, som bevirker, at man ligesom slaar Dinene op, ser sig om og spørger: hvor ere vi henne? En saadan Begivenhed har nu foreligget netop ved Statsrevisionens Betænkning over den midlertidige Finantslov for 1881—82; thi der har det viist sig, at ikke blot Spørgsmaalet om dens Grundlovmæssighed med fuld Føie kan omdebatteres, som det jo er blevet fremhævet i Betænkningen over Statsregnskabet i det andet Thing. Det er der udtrykkelig sagt, at det er tvivlsomt, om midlertidige Finantslove ere grundlovmæssige, og der er endog føiet til, at naar de ikke dækkes af regelmæssige Finantslove, er det et Spørgsmaal, hvilken Betydning de have. Altsaa, der er man for saa vidt enig, men det har ogsaa viist sig i Henseende til Indholdet, at derom er der ikke Klarhed. Hvis man nu vil sige, at det var ogsaa noget Nødt, som man har fundet paa, at Indholdet ikke er tydeligt, saa vil jeg sige, at det er Noget, man forlængst har været op-

mærksom paa, noget, man var opmærksom paa allerede, da det første Forslag til en midlertidig Finantslov kom her ind i Thinget. Da var der atter et Medlem, som netop gjorde opmærksom paa de Uklarheder, hvoraf det led. Han sagde: Der staar nu, at Regjeringen kan afholde Udgifter foreløbig. Ja, hvad vil det sige: „foreløbig“? Naar Embedsgager osv. udbetales, hvad vil det saa sige, at Regjeringen kan udbetale dem foreløbig? Naar der dernæst henvises til: „efter de hidtil gjældende Regler nødvendig løbende Udgifter“, ja saa er der ogsaa der noget meget Uklart tilfæde, som han fremhævede, men saa gif man over det uden at gaa nærmere ind paa det. Jeg fremhævede det blot for at gjøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal om Indholdets Uklarhed har man henvendt Opmærksomheden paa lige fra den første Gang, midlertidige Finantslove have foreligget. Naar man nu spørger: er det da virkelig konstateret? Ja, saa henviser jeg blot til Betænkningerne over Statsregnskabet og Statsrevisorernes Udtalelser. Man har ment, at dette egentlig var begrundet i, at denne Lov var udtraakt over et længere Tidsrum end oprindeligt paaregnet, men ja vidt jeg kan se, er Striden netop begrundet i Uenigheden om, hvad der forstaaes ved de Ord, som den midlertidige Finantslov indeholde: „nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler“. Derom er der af Folkethingets Revisorer opstillet en Fortolkning, som Folkethinget har tiltraadt, medens vore Revisorer ikke paa nogen Maade kunne erkjende den for rigtig. Det er altsaa om selve Forstaaelsen af Indholdet og Ordene, at Tvisten dreier sig, det er det principielle Udgangspunkt for Striden, og jeg kan ikke se, at det væsentlig berøres af, om den midlertidige Finantslov kommer til at gjælde for en, to, tre Maaneder eller om den end ogsaa muligvis skulde forlænges til at gjælde hele Mæret rundt. Det er Ordnes Forstaaelse, som er Gjenstand for Tvist, og det er dem, vi maa være paa det Reue med, inden vi gaa til at votere en ny midlertidig Finantslov; thi det kan dog ikke være Meningen, at vi skulle votere et Forslag, om hvilket vi maa sige, at det er konstateret, at der ikke er Enighed om det; vi vide ikke, naar vi votere det, hvad vi egentlig votere, og Regjeringen, som skal anvende det, veed heller ikke, hvilken Bemyndigelse vi give den, og saa kommer det Hele til Statsrevisionen, og den ene Del af Statsrevisionen opfatter det paa een Maade og den anden paa en anden Maade, og saa faae vi ikke engang nogen Revision, fordi Grundlaget for Revisionen erkjendes fra den ene og fra den anden Side